

stillet sig lige overfor dette Thing paa et ligefrem afvisende Standpunkt. Naar dette Thing har sagt sin Mening om, hvorledes Toldloven burde se ud, har Regjeringen afvist enhver Forhandling om Sagen. Det har den gjort i 1883, det har den gjort i 1884. Hvorvidt Regjeringen nu vil bære sig ad paa samme Maade, kan jeg ikke vide, men dersom Regjeringen gjør det, vil det derigjennem blive klart, at Skylden for, at der ikke engang arbeides paa denne Sag, ligger ikke hos dette Thing, men hos Regjeringen. Det Lovforslag, som nu er indbragt, er at betragte som en formel Indbringelse, det bemærkede jeg allerede ved Sagens Forelæggelse, og det gjentager jeg her, for at der ikke skal være Tvivl i saa Henseende. Vi have taget det Forslag, som Folkethinget vedtog for 3—4 Aar siden, og have lagt det til Grund for vort Forslag uden at have foretaget andre Ændringer end dem, som følge af for det Første, at Bestemmelsen vedrørende den spanske Handels-traktat, hvis Fornødsel den Gang ikke var os bekendt, ikke kunde optages i Forslaget, og for det Andet af saadanne Bestemmelser, som ville bringe Forslaget ned til en ubestridelig Mindreindtægt af omtrent $3\frac{1}{2}$ Millioner Kroner, hvorved vi vilde afskjære al den Tale, som tidligere har lydt om, at Folkethinget forlangte 6—7 Millioner Kroners Nedsættelse, hvilket ikke var Tilfældet. Vi have villet tilkjendegive i finantsiel Henseende, at Folkethinget betragter det paa den ene Side som Befolkningens Ret og paa den anden Side som en nødvendig Betingelse for, at vi kunne faae Plads til de Reformers, som ere fornødne, at der sker en Nedsættelse af Toldindtægterne med 3—4 Million Kroner. Hvad Lovens enkelte Bestemmelser angaar, vil det af, hvad jeg nylig har sagt, fremgaa, at disse ere allerede 3—4 Aar gamle og i Virkeligheden meget ældre. Hele det Grundlag, paa hvilket Lovforslaget hviler, er det, der blev udarbejdet af afdøde Finantsminister Fenger i 1870—71 og forelagt den daværende Rigsdag. Dette Forslag havde ubestridelige Fortrin, men i Tidernes Løb have dels flere af disse saa at sige tabt sig, idet de Omstændigheder, som begrundede dem, ikke længere ere til Stede, og paa den anden Side er der, som jeg nylig fremhævede, i mange Retninger opvoget nye Forordninger, nye Ordre og nye Fornødenheder, der maa tilfredsstilles, og som der maa tages Hensyn til. Dette er selvfølgelig ikke sket og har ikke kunnet ske ved Lovforslaget, naar vi lagde Bedtægelsen for 3—4 Aar siden til Grund. Det er netop i de allersejeste Aar,

der er fremkommet, dels fra Landbosfor-eningernes Side, dels fra de Industri-drivendes Side, dels igjennem den nydannede Toldreformforening, Ordre, som i mange væsentlige Punkter, kan jeg sige, gaa i Retning af de Anstuelser, der hidtil have gjort sig gjældende i Folkethinget. Paa Grund af det mindre gunstige Tidspunkt, hvorpaa denne Sag er kommen til Iste Behandling, skal jeg ikke gaa dybt ind paa Enkelthederne, men kun fremhæve et Par enkelte Sider. Navnlig skal jeg dvæle ved flere af de Ordre, der ere fremkomne i den allersejeste Tid fra Toldreformforeningens Side. Denne Bevægelse, som jeg allerede omtalte i Oktober, har udbredt sig mere og mere og vundet større og større Tilslutning, og jeg tror, at den i Hoved-trækkene gaar i en Retning, vi Alle kunne glæde os ved. Den fremhæver, hvad der paa een Gang fra Handelsstandens, navnlig Provindsernes, og Landbosstandens Side maa lægges Vægt paa, og i saa Henseende er der især fremhævet Bigtigheden af, at man paa flere Punkter kommer til en Værditold. Det er vel bekendt, at der imod en saadan er reist betydelige Indvendinger, idet man antager, at Gjennemførelsen af den vil støde paa store praktiske Vanskeligheder. Jeg tror imidlertid ikke, at der, naar Sager begrænses paa en passende Maade, og man træffer saadanne Forsigtigheds- og Forebyggelsesregler, som det praktisk er muligt at træffe, vil vise sig nogen overvældende Vanskelighed ved at gennemføre en saadan Told. I det Hele tror jeg ikke, at de Indvendinger, der gjøres derimod, have større Vægt end de i Almindelighed have mod Alt, hvad der er uforsøgt. Selvfølgelig maa man, naar man gaar til noget saadant Nyt her i Landet som overalt prøve og forsøge sig frem, og selv om man ikke fra først af vil kunne ramme det Rette i alle Henseender, vil man dog kunne forvare at gjøre Forsøgene, naar man kan opstille saadanne Regler, at sandsynlige Ulemper derved kunne enten forebygges eller i alt Fald væsentlig formindskes. Men Aarsagen, hvorfor det vilde være ønskeligt at komme dertil, er den, at det vistnok maa betragtes som den eneste Maade, hvorpaa man er i Stand til at komme ud over de Vanskeligheder, der fra forskellige Sider reises mod enhver fornuftig Toldreform. Vi se jo, at man fra de Industri-drivendes Side gjør Bestyttelses-hensyn gjældende, og fra andre Sider reises der andre Forordninger; men naar der paa Haandværkermøderne er sagt: giv os blot en Værditold, saa have de gamle Bestyttelsesregler ingen Betydning eller Vægt for os, da maa deri ligge en stærk Opfordring for